

(ח) יבול כ"י שהוא. דמיון דלא בלא כ"י שיעור, ואי יכול לומר שכל שהוא ד.

ת"ל שער לבן ומחית. דהנדר ט"ז הסדר, ולא אמר או מחית, עס כיון שאינו צריך לשחית לומר דשער לבן ומחית שיש בשיעור

מקומם, מה שער מקום ב' שערות דמיטו שער שנים כדאמין אף מחית.

(ח) יבול. כלומר ועדיין אינו יכול לומר דאין חסור ט"ז לשיעור אלא לומר שלא יהיה טמא עד שיהיו ב' שיעורים שער לבן ונס מחית, ואט"ג שכבר טמאו הכתוב בשער לבן לנדר צפרשה הראשון וכן נמחית לנדר דכתיב וידוע הראות כי בשר חי יטמא, הוה אמרין דאין זה אלא צפרשה שהיא טהרה, אבל שאת שהיא למטה ממנה צריך ל' סימנים.

צרעת נשנת היא. אמחית לנדר קאי, דאי אחרותיהו היה לו לומר הם, ואמר היא לומר שהיא המחית לנדר יטמאנו ואינו צריך לסייע אחר.

(ט) א"ב דבה אבד שער לבן ומחית. ולא אמר או מחית.

ללמדך ש"א תהא בבאה. השאת או שאר המראות עד שיהא ב' מקום לקבל אם שיהא, ופירוש הפסוק המרחק אשר יצטרך לשער לבן ומחית בשר חי, צריך שיהיה כשיעור השאת. (י) שער לבן בצד זה. שיהיו ד' שערות זה בצד זה, דהכי משמע מאומרו שיהיה ב' מקום לקבל וכו'.

ת"ל בשאת. שירצה שיהיה המחית בתוך ובאמצע

השאת, באופן שיהיה מבוצר כמבצר שצמאנע העיר, ולזה בכל ד' מדידה מעלה ומטה וימין ושמאל, צריך שיהיה מקום ב' שערות, שכל ד' שנקט אותה יהיה ב' שיעור מקום כמחית שתי שערות ושיעור המחית.

(יא) מרובע. המחית ב' שערות על ב' שערות, וכן מכל ד' מעלה ומטה ימין ושמאל מקום שתי שערות, נמלא דכי מרבעת לה כולה היא שש שערות על שש שערות על רוחב שער, דהוה ל' שערות, דמחית מרובעת היא על צורה זו [*כאן צריך ציור]. ובי הוה ל' שערות מכל ד' היא כזו [*כאן צריך ציור]. הקלקי. שש מקום.

(I) ומחית בשר חי, יכול כל שהוא תלמוד לומר שער לבן ומחית, מה שיעור לבן מקום ב' שערות אף מחית מקום ב' שערות. (ח) יבול לא תהא בה ¹⁷ עד שיהא בה שיעור לבן ומחית, תלמוד לומר צרעת נושנת היא, היא טמאה ואינה צריכה דבר אחר לסעדה. (ט) ואם כן למה נאמר שיעור לבן ומחית בשר חי, מלמד שלא תהא טמאה עד שיהא בה כדי לקבל שיעור לבן ומחית. (י) יכול שיעור לבן מצד זה ומחית מצד זה, תלמוד לומר בשאת, שתהא מבוצרת בשאת. (יא) הא כיצד מקום שתי שערות משמאלה וכן למעלה הימניה וכן למטה הימניה מרובעות, ונמצאו שלשים ושש שערות, נמצא גופה של בהרת כגריס הקילקי מרובע. בשר חי, לא השחין. בשר חי, לא בוהק. בשאת, לא בוהק.

פרק ג

(א) צרעת, בנין אב לכל הצרעת שיהיו כגריס. נושנת, מלמד שהוא מטמא שלא הפוכה, הלא דין הוא שיעור לבן סימן טומאה ומחיה סימן טומאה, מה שיעור לבן אינו מטמא אלא הפוך אף מחיה לא תטמא אלא הפוכה, תלמוד לומר נושנת, מלמד שהיא מטמא שלא הפוכה. (ב) היא, מלמד שהיא מטמאה הפוכה, הלא דין הוא מה אם שיעור לבן שאינו מטמא שלא הפוך מטמא הפוך, מחיה שהיא מטמאה שלא הפוכה אינו דין שתטמא הפוכה, תלמוד לומר היא, מלמד שהיא מטמאה הפוכה.

נדים. חזי פול. ולא השחין. דאין השחין בשר חי. ולא בוהק. דגם הוא אינו בשר חי ולזה שחין ובוהק מתפטין המחית. בשאת. שצריך שיהיה צנופה של שאת, אבל אם היה שחין או בוהק והצרתה או השאת בתוך השחין והבוהק, אט"ז שהמחית בתוך הצרתה אינה סימן טומאה, מפני שהיא בשחין או בוהק ולא הצרתה או השאת בעצמו.

(א) צרעת. מלה יתרה שכבר ידענו שהיא צרעת וכבר התחיל ואמר נגע צרעת וכו', וא"כ לא אחא לאשמועינן אלא שנושנת היא, ולזה לא היה לו לומר אלא נושנת היא, לזה אמר דהדר למה שלפניו, וזה שכבר אמר ששאת צריך להיות שיעור ב' שערות ושיעור מחית, ולזה אמר שזה הדין הוא בכל מה שיקרא צרעת שכולם שיעורים כגריס, ופירוש הפסוק ושער לבן ומחית בשר חי בשאת וכן יהיה כל צרעת. שלא הפוכה. כלומר שלא קדם לה הצרתה אלא שהיא ישנה וקודמת לצרתה.

והלא דין הוא. שיהיה צריך שיקדם לה הצרתה ומהיה הפוכה מלדו, ולזה אחא קרא למעט זה. שער לבן אינו בבבא א"א הפוך. מהצרתה שצריך שיקדם לו הצרתה, וכיון ששניהם שיש צהייתם סימן לטומאה, יהיו שיש גם כזה, ולא מטמא המחית אלא הפוכה. (ב) מלמד ששטמאה הפוכה. שקדם הצרתה אליה.

והלא דין הוא. שטמא הפוכה ולא צריך קרא לומר זה. ת"ל היא. קשה לי דמלת היא, היא מיעוט, ואין א"כ דרש מיניה רצוי להפוכה, אדרבא ממלת היא משמע שלא הפוכה אין, הפוכה לא, ועוד דמלת היא כבר דרשנוה לעיל לומר שאינה צריכה סעד אלא היא לנדר מטמאה, ולזה נ"ל דמאומרו היא בעור בשרו יליף ליה, וזה דעור בשרו כאן הוא נגע עור בשרו כיון דאין המחית בעור הבשר אלא בנגע עור הבשר, והיה לו לומר נושנת בעור בשרו, ובאומרו היא, ירצה דין שהמחית זו תהיה נושנת והיא צלמי הפוכה אלא ישנה קודמת, או שהיא בנגע, שירצה שנהייתה בנגע והוא שקדם לה הנגע מ"מ מטמא, וא"מ והא מדינא אחיא ולמה לי קרא, מירץ הר"ש [נגעים ד, ג] דהכי